

“Vrijwilligers leren skills die ze ook kunnen inzetten op de werkvloer”

Door Tuly Salumu

Werknemers scholen zich meestal bij binnen de muren van hun bedrijf of vanop de schoolbanken. Maar het kan ook via vrijwilligerswerk. Zo begeleidt YAR Vlaanderen kwetsbare jongeren met vrijwillige coaches uit allerlei sectoren. Met groot succes: “We leren er nog meer uit dan de jongeren zelf.”

Gepensioneerden, mensen met een fysieke of mentale beperking, studenten. Bij vrijwilligers denken we doorgaans aan mensen die ver van de arbeidsmarkt staan. Maar dat clichébeeld brokkelt stilaan af. “Onze vrijwilligers komen uit een doorsnede van de maatschappij”, zegt Koen Froberg, algemeen directeur van YAR Vlaanderen. “Het zijn werkenden met diverse profielen: CEO's, bedienden, advocaten, poetsvrouwen... De gemiddelde vrijwilliger bij ons is 45 jaar en hoogopgeleid.”

YAR Vlaanderen ontwikkelt coachingsprogramma's voor jongeren uit de bijzondere jeugdzorg. Sinds vijf jaar doet ze dat met vrijwillige coaches uit de bedrijfswereid.

“

Leren kijken naar de motieven achter iemands gedrag: dat is een meerwaarde als coach, maar ook als leidinggevende in een bedrijf.

– KOEN FROBERG

ALGEMEEN DIRECTEUR VAN YAR VLAANDEREN

Banken als KBC en BNP Paris Fortis Foundation doen mee, maar ook overheden als Stad Antwerpen en de gemeente Kortesse.

“Het is een triple win”, zegt Froberg. “Door werkgevers ter beschikking te stellen, profileren bedrijven zich als maatschappelijk verantwoord. Wij krijgen gemotiveerde vrijwilligers die we opleiden tot coach. En de vrijwilligers leren competenties als empathie, luistervaardigheid, conflictbeheersing, emotiemanagement enzovoort. Stuk voor stuk skills die perfect te transponeren zijn naar de werkvloer en die hun jobtevredenheid verhogen.”

Duurzaam hr-beleid

Dat beaamt Frank Cuppens, projectcoördinator bij technisch installatie- en servicebedrijf ComTIS. Vorig jaar draaide hij een eerste keer mee bij YAR als hulpcoach, gedurende acht maanden. “Ik heb toen zoveel geleerd”, zegt hij. “De eerste keer dat ik de jongeren zag, lusteloze zielen met hun hoodie over hun hoofd, had ik schrik. Maar tijdens het traject bloeiden ze helemaal open. Door het nauwe contact met de jongeren - ik spreek wekelijks met hen af, fysiek en telefonisch - komen we in heel extreme situaties en leren we om geduldig te zijn. Vooroordelen brokkelen af, we leren er op een andere manier naar mensen kijken. In mijn groep waren de coaches soms dankbaarder dan de jongeren zelf.” (lacht)

Achter het project van YAR Vlaanderen zit een hele filosofie, die gesteund wordt door de Antwerp Management School. “We brengen zorg in de maatschappij door de maatschappij in de zorg te brengen”, zegt Froberg. “We kijken dus niet alleen naar de overheid maar ook naar de samenleving. In plaats van geld te vragen aan bedrijven, betrekken we hen. We bieden hen een manier om een duurzaam hr-beleid uit te werken en out of the box te denken.”

Praktijkgerichte skills

De drijfveer? Geen economische, maar methodische redenen. “Een vrijwilligersjob bij ons is niet vrijblijvend”, zegt Froberg. “Onze jongeren hebben vaak

“

Door het nauwe contact met de jongeren leren we op een andere manier naar hen kijken.

– FRANK CUPPENS

HULPPOACH BIJ YAR VLAANDEREN

al een lang traject van hulpverlening achter de rug en zijn die wat moe. Bij ons krijgen ze plots een advocaat en een CEO voor hun neus die hun zeggen dat ze er niet voor worden betaald maar wel in hen geloven. Jongeren die denken dat de maatschappij hen heeft opgegeven, ontmoeten plots mensen die wel om hen geven. Dat verbreedt hun wereldbeeld.”

Ook de coach krijgt nieuwe inzichten. “Mensen die met een grote bocht hangjongeren ontwijken, komen bij ons voor het eerst met hen in contact”, aldus Froberg. “Ze leren spreken met hen, niet vanop de schoolbanken, maar op een praktijkgerichte manier, en leren te kijken naar de motieven die achter iemands gedrag schuilen. Dat is een meerwaarde als coach maar ook als leidinggevende in een bedrijf.”

Voor Cuppens smaakt het alleszins naar meer. Dit jaar doet hij opnieuw mee en zal hij als coach tijdens een kampvuur aan 'zijn' jongere worden voorgesteld. “Dat is een spannend moment”, zegt hij. “We kennen elkaar immers totaal niet. Maar het is zo waardevol om hen te zien groeien. Ze komen uit een heel andere wereld en draaien de knop om, met onze hulp. Het is belangrijk dat we hen blijven stimuleren, want in het gewone leven vallen ze soms terug in hetzelfde patroon. Als ik dan zie wat ze hebben bereikt op de einderemonie, is dat een magisch moment.” ■